

«**Άγ. Θωμάς: Ο μαθητής της καλής απιστίας, ο Απόστολος της σωτηρίου ομολογίας**»

/ [Πεμπτούσια](#)

Υπάρχει ένας Απόστολος που φέρει το παρεξηγημένο προσωνύμιο «ο άπιστος». Πρόκειται για τον Απόστολο Θωμά, τη μνήμη του οποίου εορτάζει η Ορθόδοξη Εκκλησία στις 6 Οκτωβρίου. Την «αποκατάσταση» του αγίου έρχεται να κάνει το έργο του Μητροπολίτη Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ.κ. Δημητρίου με τον τίτλο «Άγιος Θωμάς: Ο μαθητής της καλής απιστίας, ο Απόστολος της σωτηρίου ομολογίας».

Πρόκειται για έκδοση του 1998 της Ιεράς Μονής Αγ. Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης Γουμενίσσης-Γρίβα, μικρή σε όγκο σελίδων, αλλά ογκώδη σε νόημα, αφού καταπιάνεται με το μεγαλύτερο γεγονός της πίστης μας, την Ανάσταση του Κυρίου και ουσιαστικά πραγματεύεται τη στάση μας απέναντι στο γεγονός αυτό και τη δυνατότητά του να αλλάξει τη ζωή μας. Από τις 32 σελίδες ενός εύχρηστου τευχίδιου, που μπορεί ο πιστός να κουβαλά πάντα μαζί του και να αντλεί δύναμη, αναδύεται άρωμα ζωής. Αυτή τη φορά με σημείο αναφοράς τον Απόστολο Θωμά, ο συγγραφέας των βιβλίων «Η Ζωή εκ Τάφων» και «Η Αποκάλυψη και οι εμφανίσεις των Αγίων Νεοφανών μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης», μεταδίδει στον αναγνώστη το μήνυμα της Ανάστασης, της Ζωής. Αντιμετωπίζει τους Χριστιανούς – όπως πολύ εύστοχα τους ονομάζει – ως «ουρανοδρόμους», «ουρανοπολίτες» και «ουρανοπάτριδος νέο λαό του Θεού»[1]. Πιστεύουμε, προσδοκούμε την Ανάσταση, έχουμε τα μάτια και την ψυχή στραμμένα στον Ουρανό και κάποιοι με τη χάρη του Κυρίου βιώνουν την αναστάσιμη χαρά ήδη από τούτο τον κόσμο.

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΓΟΥΜΕΝΙΣΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΗ

Ι. Μ. ΑΓ. ΡΑΦΑΗΛ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ & ΕΙΡΗΝΗΣ ΓΟΥΜΕΝΙΣΣΗΣ
ΓΡΙΒΑ, 1998

Ο Θωμάς είναι ο μαθητής του Χριστού που φαίνεται να είναι πιο κοντά στους περισσότερους από εμάς. Ένας φυσιολογικός, μέσος άνθρωπος, «φαίνεται πως ήταν πιο αδύναμος πνευματικά και λιγότερο πιστός από τους υπόλοιπους έχοντας ακούσει την προαναγγελία του Πάθους, γνωρίζοντας και την μανία των Ιουδαίων Θρησκευτικών αρχόντων, θεωρούσε σίγουρη πλέον και αναπόφευκτη τη θανάτωση

του Διδασκάλου τους, αλλά και των ιδίων»[2]. Κι όμως οι δικές του ερωτήσεις και οι απορίες («Κύριε, δεν ξέρουμε πού πηγαίνεις, πώς λοιπόν μπορούμε να ξέρουμε την οδό που οδηγεί εκεί;»[3]) οδηγούν σε ρήματα αιωνίου ζωής από τον Χριστό και θεμέλια της πίστης μας: «Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή».

Τα όσα γράφει στο βιβλίο αυτό ο Σεβασμιώτατος Γουμενίσσης δεν εξαντλούνται σε ένα ψυχογράφημα του Αποστόλου Θωμά ως προσωπικότητας, αλλά λειτουργούν ως αποδεικτικά της Ανάστασης και της δύναμης της. Ο μαθητής εκείνος που ήταν δειλός, που αμφέβαλε, που ζητούσε απτές αποδείξεις και δεν αρκείτο σε διηγήσεις άλλων, που εφοβείτο την οργή των Ιουδαίων, «θα γίνει τόσο τολμηρός, ώστε χωρίς να έχει δίπλα του αισθητά τον Κύριο διέτρεξε όλη σχεδόν την οικουμένη και Τον κήρυξε ανάμεσα στα πλήθη που διψούσαν για αίμα και ήθελαν να τον φονεύσουν»[4].

Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο και για τους αδύναμους και για αυτούς που σαστίζουν μπροστά στο θάνατο, που ως τέρμα βιολογικό μοιάζει να είναι η μοναδική σίγουρη αλήθεια στην πορεία του ανθρώπου (ίσως κυρίως για αυτούς). Για όσους καλόπιστα ψάχνουν την αλήθεια, για όσους αναρωτιούνται μέσα τους σχετικά με την αλήθεια του Ευαγγελίου, σε όσους ο θάνατος χτύπησε την πόρτα οικείων και φίλων και αναζητούν απαντήσεις, ο Απόστολος Θωμάς είναι ο άγιός τους. Είναι εκείνος που απενεχοποιεί την έρευνα, την απορία, ακόμη και την τάση να εξετάζει κάποιος περισσότερο από ό,τι χρειάζεται (που «αποτελεί δείγμα χονδροειδούς διάνοιας»[5]). Αν ο άνθρωπος αναζητά με ανοιχτή καρδιά, ο Κύριος είναι εκεί να δώσει απαντήσεις, να επιτρέψει στον άνθρωπο να Τον ψηλαφήσει και με τη βοήθειά Του να κάνει τη μεγαλύτερη υπέρβαση, να μπορέσει να κάνει κι εκείνος τη σωτηρία ομολογία: «Είσαι ο Κύριος μου και ο Θεός μου».

Η απιστία του Θωμά «έγινε αιτία να πιστοποιηθεί περίτρανα το απίστευτο γεγονός της αυτεξουσίας Αναστάσεως του Χριστού μας»[6]. Ποια μεγαλύτερη απόδειξη της Ανάστασης από το να δίνει τη ζωή του πιστοποιώντας την εκείνος που την αμφισβήτησε; «Με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, απτόητος, ατρόμητος, ακατάβλητος, διέδωσε το κήρυγμα της Αναστάσεως του Κυρίου και Θεού του, του Κυρίου και Θεού μας Ιησού Χριστού στους Πάρθους και τους Μήδους, τους Πέρσες και τους Ινδούς, δηλαδή στις περιοχές της Συρίας, της Αρμενίας και της Ινδίας μέχρι τα κράσπεδα της Σινικής χώρας[7]... Η αφοβία του μπροστά στο θάνατο και η ιλαρότητα του προσώπου του ήταν η έσχατη εν βίω αποστολική μαρτυρία της Αναστάσεως του Κυρίου του»[8].

Το έργο του Μητροπολίτη τελειώνει με μια πολύτιμη πνευματική προτροπή προς όλους: «Μαρτυρία Χριστού σταυρωθέντος και αναστάντος ας γίνει εν σμικρώ και η δική μας ζωή. Μη δειλιάζουμε. Διάθεση μόνο χρειάζεται, απόφαση μόνον απαιτείται από μας, και τότε η Χάρη του Χριστού μας θα συγκαταβή και στη δική μας μικρότητα, για να την βεβαιώσει ότι Εκείνος ζεί εις τους αιώνες και ότι

όποιος Τον πιστεύει και Τον ομολογεί και αυτός θα ζήσει αιωνίως»[9].

[1] Σελ. 5.

[2] Σελ. 13.

[3] Σελ. 16.

[4] Σελ. 13-14.

[5] Σελ. 19.

[6] Σελ. 20.

[7] Σελ. 25.

[8] Σελ. 26.

[9] Σελ. 31.